

Örömhír

az Olaszországi Magyar Katolikus Misszió értesítője

Róma, 2021. június 27.

Egy zászló, egy csapat, egy bárka, egy ütem, egy irány

„Ó boldog Róma, vértanúk városa!” A két főapostol, Péter és Pál Rómában szenvedett vártanú halált a Néró-féle keresztényüldözések idején, amikor az induló kereszténységnek sok ezer vértanúja adta életét. Római Szent Kelemen leveléből úgy sejtjük, halálukat részben a keresztények közti egyenetlenkedés okozta. Valaki rosszindulatból árulóvá válhatott, s ha félig tudatosan is, valahogy mégis kiadta a hit első oszlopainak tartózkodási helyét. Péter és Pál halálát közvetve az egyenetlenkedés, közvetlenül az üldözés okozta, de valódi, belső oka mégis gondviselészerű: tanúságtétel a hit mellett, tanúságtétel Krisztus mellett. Így lett Róma a hit egységének jele és eszköze. Ezt a hitbeli tanúságtételt nem elég csodálni, ez feladatot jelöl ki számunkra is.

Nem hívő egyének vagyunk, hanem Isten népe. Az apostoli egyházban a hit közössége és a hitbeli egység őslélmény, olyan alaptapasztalás, amely nélkül nem juthat célba az evangelizáció nagy műve, sőt mi magunk is elszegényedünk a hitben. Egy zászló, egy csapat, egy bárka, egy ütem, egy irány. Ha felvállaljuk egymást és ezt a közösségi identitást, akkor megértjük a nagy titkot: „Én magam vagyok egy misszió ezen a földön, és ezért vagyok ezen a földön” (EG 273).

A kereszténység nem akkor kerül bajba, amikor üldözik Krisztus követőit, vagy tiltják a hit gyakorlatát. Akkor támad romlás, ha lemondunk az egységről, ha szívünkben feladjuk a reményt, ha megszürik a szeretetünk és kiüresedik a hitünk, amolyan vallásoskodás ébred bennünk.

Az egyházzal csak akkor tudok azonosulni, amikor „rőla” úgy szólok, hogy én is része vagyok, vagyis aktív szereplője és formálója vagyok. Felelős vagyok azért, hogy mit teszek, nem csak mint egyén, hanem mint egyháztag. Tanúskodok, vagy hiteltelenné teszem a közösséget, építek, vagy rombolok.

A fentiekből látszik, hogy amennyiben kialakul egy személyes felelősségtudat az egyházzal kapcsolatban (sentire cum ecclesianak, azaz egyházas érületnek hívunk), akkor az megnyilvánul abban, hogy szemeim kinyílnak a lehetőségekre, hogy miben és hogyan viszonyulhatok jobban egyes feladatokhoz és személyekhez.

Az egyház lényege abban áll, hogy a feltámadt és megdicsőült Krisztus művének a folytatója itt a földön. És az ebben való érintettségünk pedig azt jelenti: bennünk, velünk és általunk folytatódik vagy akad el Isten műve.

Nem szabad akadállyá válnunk az Egyház missziója előtt, nem akadhat meg rajtunk az örömhír és Isten minden embernek szóló irgalma. Türelmesen rá kell döbbsenünk a testvériségre, meg kell szeretetnünk a szeretetet!

Új közösségi tér nyílt a Szent István Házban a római magyarok számára

A római Szent István Ház június 19-én, szombaton nyitotta meg kapuit az Örök Városban élő magyar közösség előtt: az alagsorban új termet alakítottak ki kulturális és kötetlen programok céljára. A találkozóra a nagy meleg ellenére is szép számmal érkeztek, közel ötvenen voltak az érdeklődők.

Az Olaszországban jelenleg érvényben lévő járványügyi szabályozások értelmében ez volt a maximális létszám, amelyet vendégül láthattak.

Mogyorósi Ányos OSB, az Augustinianum Patrisztikus Intézetének PhD-hallgatója, tihanyi bencés szerzetes mutatta be a szentmisét a Szent István Ház kápolnájában. Homíliájában kiemelte a remény és az alázat fontosságát. Isten a legnagyobb viharban is velünk van, bár néha úgy tűnik, hogy alszik, de soha nem hagy el minket. A közös hálaadás végén Németh Norbert rektor, a Szent István Alapítvány elnöke köszöntötte a jelenlévőket.

A szentmise után Terdik Sebestyén, a ház igazgatója röviden bemutatta a felújított épületet, és kiemelte, hogy az ez alkalommal átadott és megnyitott közösségi tér a nagy múltú Triznya-kocsma és annak kistestvére, a Morzsa-kocsma folytatásához kínál helyet a római magyarság számára.

Az új, multifunkcionális teremben 19 órától Tolvaly Ferenc Szent Ignác útja, egy új élet reménye című dokumentumfilmjének nemzetközi bemutatójára került sor. A film a Jézus Társasága alapítója 500 évvel ezelőtti életváltoztató útjának állít emléket. Négy magyar fiatal záróbeszédét mutatja be a spanyolországi Loyola és Manresa közötti történelmi úton, ahol kíséreljük és lelkivezetőjük egy spanyol jezsuita atya volt. A filmet a Nemzeti Filmintézet támogatta és a Jézus Társasága Magyarországi Rendtartománya patronálta; különleges érdeme, hogy nemzetközi vonatkozásban is ez az egyetlen egész estés film, amely a Szent Ignác-évfordulóra készült. A mű méltó alkotás a jubileumi év megünnepléséhez.

A római bemutatón jelen volt a rendező, Tolvaly Ferenc, akivel lehetőség nyílt a bemutató után beszélgetni, valamint Habsburg-Lotharingiai Eduárd, Magyarország szentszéki nagykövete és Murinkó Attila ezredes, az olasz véderő vezérkarának katonai összekötő tisztje. Az estét kötetlen beszélgetés, együttlét és agapé zárta.

A film magyarországi premierjének időpontja a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus előestéje lesz, szeptember 4-e, helyszíne pedig az Uránia Nemzeti Filmszínház.

(Forrás: Bujtás Zsuzsa/Szent István Ház)

Anyanyelven átélt istenkapcsolat élteti a külhoni magyarokat

Interjú Németh Norberttel

P. Vértesaljai László SJ ott készítette interjút Németh Norbert atyával, az olaszországi magyarok főlelkészével az eddig szerzett tapasztalatairól és terveiről.

Tavaly nyár óta új főlelkésze van az olaszországi magyaroknak Németh Norbert főlelkész személyében. Meglepetésként ért a kinevezés?

Teljesen meglepetés volt számomra, ugyanakkor azt is el kell mondanom, hogy a Pápai Intézetnek a mindenkori rektora egy régi hagyomány szerint a római magyar közösségnek volt a lelkipásztora. Ez a hagyomány az 1990-es évek végén megszakadt és most tulajdonképpen a püspöki konferencia a régi hagyományhoz tért vissza, hogy a Pápai Magyar Intézet rektorát bízta meg azzal, hogy a római magyar közösség lelkipásztora legyen. Így kaptam a Vikáriástól, a Római Helynökségtől a felkérést illetve a kinevezést, hogy a római magyar közösség pásztora legyek, illetve, hogy koordináljam az Olaszországban élő magyar közösségeket.

Kikre számíthat az ebben a munkában, mert Palermótól Triesztig – hála Istennek – sok magyar közösség van és az ő ellátásuk azért túlnő egy ember lehetőségén?

Ha végigtekintek Itálián, a gyönyörű Olaszországon, az Alpoktól az Etnáig, én megfordítva mondom, akkor meglepődnek azok a nagy olasz városok, ahol komoly, jelentős magyar közösségek vannak és igénylik is a lelkipásztorok jelenlétét. Nem is csak a szentmise vonatkozásában, hanem, hogy együtt lehessenek a pásztorokkal, akár szentgyónást végezhessenek, egyszerűen az örömeiket és szomorúságaikat megoszthassák velük. Ezt egyedül nem tudom ellátni, éppen ezért nagyszerű segítségre támaszkodom a Jóisten. A mi mennyei Gazdánk úgy rendelte, hogy a főlelkész most egyszerre rektor is, aki egy olyan papi kollégiumban él, ahol kiváló fiatal lelkipásztor atyák vannak, akik már lelkipásztori jártasságot is szereztek, hiszen a legtöbb ösztöndíjas papunk a Pápai Magyar Intézetben otthon már káplánként, vagy akár plébánosként szolgált. Magyarul, itt a római tanulmányok mellett kifejezetten jól tesz az atyáknak, hogy egy kis lelkipásztori élményre szert tudnak tenni. A könyvtárak és az egyetemi előadások néha monoton világából kiszakadva elutazzanak egy olaszországi városba, hogy az ottani magyar közösséget meglátogassák és ott valódi lelkipásztori élményekre is szert tehetnek, mellesleg a várost is láthatják, és egy missziós élménnyel térhetnek haza, ami fontos egy papi kollégiumban, hogy ezt behozzuk, hiszen ez megleveníti és megfrissíti egy papi kollégium vérkeringését. Ugyanakkor olyan atyák segítségére is számíthatok, akik lelkesen vállalták, például Firenzében Jávorka Lajos atya, Bolognában Vértesaljai László atya, hogy a magyarok lelkipásztori szolgálatában feladatot vállalnak és ezeknek a közösségeknek a lelki gondozását végzik, amiért nagyon hálás vagyok nekik.

Melyek a legfőbb állomásai a magyar közösségeknek itt Olaszországban?

Tulajdonképpen Észak-Olaszországban jelentős magyar kolóniák vannak. Azért is használom ezt a kifejezést, mert nemcsak 1956-ban vagy az azt követően kivándorolt, most már idős magyar testvérünk él az észak-olasz részen, hanem gazdasági okokból elsősorban munkahely, illetve családalapítás szempontjából, amikor valaki egy olasz férfihoz ment feleségül, vagy amikor valaki egy olasz hölgyet vett feleségül.

Tulajdonképpen számos oka lehet annak, hogy ma, aki eljön ide Olaszországba Magyarországról és megtelepedik itt, az – miközben a határok szabadok és könnyen tud mozogni –, már nem úgy kötődik a magyar kultúrához itt Olaszországban, mint korábban 1956-ban, amikor egy magyar lelkészi szolgálat a kultúrának és a hitnek is az ébrentartását szolgálta. Amikor zárva voltak a határok, akkor valóban elszigetelten, sokszor nyelvi szempontból is elszigetelten éltek az akkor kivándorolt magyar testvéreink. Ilyen értelemben Északon egy nagyon jelentős magyar közösség van, például Milánóban, ugyanígy jelentős a magyar közösség Padova és Velence térségében. Firenzében és Bolognában van szintén létszámában nagyon jelentős magyar közösség és természetesen Rómában is. A többi városban is számottevő a magyar közösségnek az ereje, és numerikusan is vannak nagy közösségek Szicíliában, így Palermóban és Cataniában is. De azt kell ezekről a közösségekről tudni, hogy amiként az előbb is utaltam rá, teljesen megváltozott az a fajta igény szint, amit a közösségek támasztanak a lelkészükkel szemben. Most már nem annyira a kultúra, a nyelv és nem annyira a hitnek a megerősítését várják a lelkipásztortól ezek a közösségek, mint az 1956-ban vagy utána következő években emigrált magyarok, hanem sokkal inkább egyfajta anyanyelven kifejezhető imádság, anyanyelven átélt istenkapcsolat élteti ezeket az embereket. Ez is nagyon tisztességes és tiszteletreméltó, számomra nagyra értékelt vágy, de már nem az a történelmi szituáció, mint az 50-es, 60-as, 70-es években, vagy még azután is volt itt Olaszországban a magyar lelkészégek területén. Inkább azt látom, ahogy, mint minden ember, a legfontosabb belső rezdülését csak az anyanyelvén tudja kifejezni, ezért ma leginkább ez a vágy hozza oda az embereket és sokszor az a vágy is, hogy miután magyarként ott élnek egy olasz városban, szeretnének egy magyarral, egy magyar közösséggel találkozni, ahol mindenki magyarul beszél, így tudják identitásukat nyelvi, kulturálisan és vallásilag ápolni.

Milyen gyakori látogatást jelent ez mondjuk félévénként?

Most az első esztendőben az volt a célom, hogy minden közösséget személyesen végig tudjak látogatni, és ezt sikerült is teljesítenem.

A következő évben szeptembertől a Pápai Magyar Intézet atyái fognak majd „kirajzani” ezeket a magyar közösségeket, ahol jelen vannak a nagy olasz városokban, és azt gondolom, hogy azok a közösségek, ahol igényt mutatnak arra, hogy esetleg több lelkipásztori szolgálatra vágynának, többször szeretnének szentmisét, többször összejönnének közösségi szinten, ahol a papjukra is számíthatnak, ott készek vagyunk arra, hogy a szentmisek számát növeljük.

(Forrás Vatican News - P. Vértesaljai László SJ)

Rómában a július hó végi szentmise július 25-én, vasárnap a szokott időben 11.00 órakor lesz a Szt. István körtemplomban.

Keddenként 8.00 órakor a Szent Péter Bazilika grottájában található Magyarok Nagyasszonya Kápolnában magyar nyelven szentmisét ünneplünk, kivétel Szent Péter és Pál apostolok ünnepén (június 29.) a reggeli Bazilikában bemutatandó pápai szentmise miatt.